

Huub twijfelt niet na oproep voor een nier

Stel, je hebt door een erfelijke ziekte een nieuwe nier nodig, maar de wachtlijst is eindeloos. Wat doe je dan? Miranda Klootwijk vertelde haar verhaal in de krant. Twee dagen later belde Huub Peek, met de mededeling dat hij zijn nier wilde afstaan. „Ik wil iets betekenen voor een ander.”

Albert Sok

Het is zondag 25 oktober 2020 als Huub Peek (51) eens goed gaat zitten voor zijn krantje van dat weekend. Op zijn gemak bladert hij door het AD, als hij op een goed moment aankomt bij het regiokatern en daar het persoonlijke verhaal van Miranda Klootwijk (51) aantreft. De inwonster van Dordrecht vertelt in het artikel dat zij dringend op zoek is naar een nier vanwege de erfelijke nierziekte ADPKD en dat donoren vanwege haar specifieke bloedgroep niet voor het oprapen liggen.

Bij haar ouders kan ze niet aankloppen. Haar vader heeft de zijne in 2011 al gedoneerd aan haar moeder, die aan dezelfde aandoening lijdt. En omdat Miranda geen broers of zussen heeft, lijkt ze aangewezen op de wachtlijst. Het schrikbeeld van dialyse doemt op, omdat haar nierfunctie dan nog maar 15 procent is.

„Haar verhaal kwam direct binnen bij mij”, vertelt de in Almkerk woonachtige Huub Peek, die dezelfde bloedgroep als Miranda bleek te hebben. „Daar moest ik iets mee, dat vond ik al direct, want ik kan op zo’n moment echt iets betekenen voor een ander. Ik heb altijd gezegd dat als zo’n situatie als deze zich in mijn eigen familie zou voordoen, ik zonder aarzeling zou zijn om een orgaan te doneren. Maar Miranda, die ik op dat moment helemaal niet kende, heeft geen familie waar zij op terug kan vallen. Waarom zou ik het voor Miranda niet doen?”

Hij legde het voor aan zijn vrouw en kinderen en die stonden er direct helemaal achter. „Dat was natuurlijk heel belangrijk voor me, al twijfelde ik zelf niet en heb ik dat daarna ook nooit meer gedaan. Dit is iets wat ik wil doen: iets betekenen voor een an-

De chirurg zei achteraf dat het ‘appeltje eitje’ was. Binnen een uur en drie kwartier was de hele boel aangesloten

– Miranda Klootwijk

der.” Hij zocht contact met Miranda in Dordrecht met wie hij twee dagen na publicatie van het krantenbericht aan de telefoon hing. „Dat was direct heel waardevol en prettig. Het is fijn dat je degene leert kennen voor wie je dit doet.”

De Almkerker doneert al sinds zijn diensttijd bloed en is later ook bloedplasma gaan geven. „Het is is fijn als je met zo iets relatief eenvoudigs mensen kunt helpen die gezondheidsproblemen hebben, dus ik was ook met orgaandonatie al bezig in mijn hoofd. Dat werd nog eens versterkt door het televisieprogramma *Uit het leven gegrepen* over mensen die een orgaandonatie ondergaan. Dat gaf mij de bevestiging dat het ongelooflijk mooi en betekenisvol is om dit te mogen doen voor een ander.”

Moedig

Maar Huub was niet de enige die was aangeslagen op het artikel. Er hadden inmiddels nog twee mensen contact gezocht die bereid waren zich te laten opereren en hun orgaan af te staan. „Het was echt ongelooflijk, zoveel reacties als ik heb gekregen op dat artikel. Mijn telefoon ontplofte die zaterdag echt van alle berichten en telefoontjes. Die kwamen van mensen die het moedig van me vonden om zo naar buiten te treden, maar ook wist lang niet iedereen dit verhaal natuurlijk.”

Uit die berg reacties kwamen dus drie serieuze reacties en die gingen allemaal mee richting het Erasmus Medisch Centrum in Rotterdam voor onderzoeken en gesprekken. Daaruit kwam al snel naar voren dat de nier van Huub het meest geschikte exemplaar was. „Huub heeft als enige een bepaalde stofje niet in zijn lichaam, waardoor de kans op succes met zijn nier het grootste is.”

Huub ging daarop het medische traject in, waarbij niet alleen naar zijn fysieke gesteldheid werd geke-

▲ Miranda Klootwijk, vorig jaar oktober. FOTO VICTOR VAN BREUKELEN

ken, maar nadrukkelijk ook naar zijn geestelijke toestand. „Er worden talloze onderzoeken gedaan en een gesprek met een psycholoog gevoerd, je ligt echt niet zomaar op de operatietafel. Ze moeten echt zeker weten dat je er klaar voor bent, dat je weet waar je aan begint en dat er geen sprake is van dwang of betaling. Dat heeft me echt wel aan het denken gezet, maar daar gaat het me helemaal niet om. Het was een verrijking van mijn leven om dit traject te doorlopen. Het is ongelooflijk hoe dit van waarde kan zijn voor beide levens.”

Dat traject duurde al met al bijna een halfjaar en exact tien maanden na het AD-artikel werden Huub en Miranda op 24 augustus de operatiekamer in gereden. „Tot het laatste moment hielden de artsen me nog

voor dat ik nog terug kon, maar mijn keuze stond al vanaf het eerste moment vast”, zegt Huub Peek. „Ik heb er na de goedkeuring door het ziekenhuis zelfs nooit meer aan gedacht om het toch maar niet te doen.”

Zo fit mogelijk

Nadat hij alle voors en tegens tegen elkaar had afgewogen werd hij alleen maar bevestigd in zijn opvatting. „Ik heb altijd vertrouwen gehad in de medici. Als zoveel mensen met één nier kunnen doorleven, waarom zou dat dan voor mij anders zijn? Maar ik wilde natuurlijk wel zo fit mogelijk zijn voor de operatie. Niet alleen, omdat ik een zo gezond mogelijke nier wilde geven, maar ook omdat ik dan sneller zou herstellen.”

Eerst was Huub om 07.00 uur ’s

morgens aan de beurt om zijn nier te laten weghalen, waarna om 11.00 uur Miranda door dezelfde chirurg werd geopereerd. „Die zei achteraf dat het ‘appeltje eitje’ was. Binnen een uur en drie kwartier was de hele boel aangesloten”, blikt Miranda terug. Het waren niettemin spannende momenten, want het is bij een niertransplantatie altijd maar de vraag of het lichaam die accepteert. „De eerste vooruitzichten zijn gunstig, want al tijdens de operatie begon-ie urine te produceren en dat is een goed teken.”

Functioneerde haar eigen nier nog maar voor 15 procent vóór de ingreep, die van Huub in haar lichaam werkt met zo’n 50 procent stukken beter. Inmiddels gaat het snel de goede kant op met de gezondheid van Miranda. „Ik voel me elke dag fitter en kan straks hopelijk alles weer, al ben ik natuurlijk nog aan het herstellen van de operatie.”

Dat geldt ook voor Huub, die de afgelopen weken veel pijn heeft gehad door de ingreep. „Ik had nog nooit in het ziekenhuis gelegen en was ook nog nooit onder narcose geweest, dus dat was allemaal nieuw voor me. Ik heb wel heel heftige pijn gehad en daarvoor behoorlijk wat pijnstilling gehad. Het gekke is: nu de pijn verdwijnt vergeet je die ook heel snel weer, al zal ik nog wel een paar weken nodig hebben om weer helemaal de oude te worden.”

Miranda onderging in 2013 vanwege dezelfde ziekte ook al een levertransplantatie. „Destijds omschreef ik mezelf als Miranda 2.0, dus als het goed blijft gaan ben ik straks Miranda 3.0”, lacht de Dordtse. „Ik vind het zeker niet vanzelfsprekend dat er

▲ **Huub Peek en Miranda Klootwijk hebben na de transplantatie nog steeds veel contact. „We leven heel erg met elkaar mee, praten veel met elkaar en dat gaat echt wel verder dan alleen vragen hoe het met je gaat.”** FOTO QPHOTO/JEFFREY GROENEWEG

mensen zijn zoals Huub die dit doen. Als hij dit niet gedaan had, dan was ik in een landelijk programma terecht gekomen en dan had het misschien wel vijf jaar geduurd voor ik aan de beurt was. En daar komt nog eens bij dat ik hier een dierbare vriend aan heb overgehouden. Die mij ook nog eens het mooiste cadeau ooit heeft gegeven.”

Contacten

Het afgelopen jaar zijn ze samen vanzelfsprekend veel opgetrokken en de laatste weken voor en na de operatie zijn die contacten nog verder aangehaald. „We leven heel erg met elkaar mee, praten veel met elkaar en dat gaat echt wel verder dan alleen vragen hoe het met je gaat.”

Bekend verschijnsel in dit soort situaties is dat de ‘ontvanger’ soms in een lastige positie kan terecht komen, omdat hij of zij dank aan de ‘gever’ verschuldigd zou zijn. Volgens Huub is er geen vuiltje aan de lucht. „Miranda hoeft natuurlijk geen schuldgevoel te hebben, want ik heb mijn nier onvoorwaardelijk gegeven en daar houdt het mee op.”

Hoewel het leven van Miranda in één klap ten goede is gekeerd dankzij Huub nuanceert hij alle loftuitingen graag. „Natuurlijk is dit meer dan bloed doneren, maar eigenlijk voelt het in de kern hetzelfde: je doet iets voor iemand anders. Ik heb net zoveel bewondering voor mensen die werken met dementen of met een psychische handicap. Die staan op een andere manier klaar voor anderen. We moeten het ook niet groter maken dan het is, maar ik had dit voor geen goud willen missen.”

Klimaatverandering? Verbeter de wereld, begin bij jezelf

Verbeter de wereld, begin bij jezelf. Ik herinner me deze slogan uit mijn jeugd als een van de eerste oproepen om duurzamer te leven. Duurzaam was nog geen gangbaar woord in de jaren 70. De oproep was gericht op het tegengaan van verspilling. Ik plakte de stickers van de Wees-wijs-met-water-campagne in de wc en de badkamer en nog altijd zal ik nooit een kraan nodeloos laten lopen.

Bijna vijftig jaar later is het gezond en leefbaar houden van de aarde een van de grote vraagstukken van deze tijd. Zo groot dat we nauwelijks overzien hoe we tot de oplossing komen. Het ene klimaatrapport is nog niet uit of het volgende wordt gepresenteerd. En iedere maatregel die wordt bepleit stuut elders op verzet, niet zelden door de effectiviteit van de ingreep te betwisten.

Ook op onze redactie leeft de vraag over hoe we berichten over klimaatverandering, stikstofproblematiek, duurzaamheid, et cetera. Hoe berichten we objectief in een speelveld met zoveel belangen? Hoe geven we genoeg context? Hoe maken we een onderwerp dat zoveel omvattend is behapbaar?

Het antwoord op die vragen – eigenlijk het antwoord op alle vragen – komt door dichtbij jezelf te blijven. In ons geval: blijf bij de feiten en leg uit. Dat vereist kennis van zaken.

Serieuze studie

Het is de reden waarom Hans Nijenhuis, tot 1 juli hoofdredacteur van het AD en nu verslaggever, zich gaat toeleggen op klimaatverandering, duurzaamheid en milieu. Een bekwame verslaggever die serieus studie gaat maken van hoe de wereld ervoor staat, welke problemen op ons afkomen en of daar oplossingen voor zijn.

Dat laatste noemt Nijenhuis essentieel. Want te vaak worden we somber van de bevindingen en rapporten die op ons afkomen, terwijl de oplossingen ons juist veel kunnen opleveren. De ‘energiewende’ van onze oosterburen heeft een grote verandering teweeggebracht in de ener-

ACHTER DE SCHERMEN

De hoofdredactie van het AD beschrijft in deze rubriek waar de redactie mee bezig is. Deze week Rennie Rijpma (hoofdredacteur AD) over objectief berichten over klimaatverandering.

gievoorziening in Duitsland en zorgde voor een impuls voor de economie. Een land dat voorop loopt in verandering kan een geweldige exportpositie voor zichzelf creëren.

In Nederland weten we door onze strijd tegen het water hoe dat kan werken: Nederlandse ingenieurs hielpen in New Orleans en New York om deze Amerikaanse steden voor catastrofes na de orkanen Katrina en Sandy te behoeden. Een expertise die we over de hele wereld uitdragen. Op energiegebied is Nederland nog lang geen voorloper, maar het zou een geweldig streven zijn om dit te willen worden. Leren van alle kennis die er al is en blijvend innoveren.

Hans Nijenhuis gaat ons lezers, kijkers en luisteraars daar heel graag over bijpraten, door de feiten te kennen en naar oplossingen te kijken. Oplossingen van de grote landen die voorop lopen, maar ook van zijn buurman die zijn huis zelfvoorzienend maakt. Want grip krijgen op zo’n groot veelomvattend probleem doe je soms door erboven te hangen en te kijken naar wat er aan de hand is, je moet ook af dalen naar menselijk, individueel niveau. Wat kunnen wij, ieder individueel, doen om de aarde leefbaar en gezond te maken en te houden?

Wat klein begint kan de wereld veranderen, leerden we van Gandhi: *You must be the change you want to see in the world*. Verbeter de wereld, begin bij jezelf.

▲ **Klimaatverandering: door het hoge water in de Maas liep camping Hatenboer in Roermond volledig onder.** FOTO ROB ENGELAAR